

MICHAELA
BRNKOVÁ

PRAVIDLA HRŮ

BARONET

Pravidla hry

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Michaela Brnková

Pravidla hry – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PRAVIDLA HR4

PRAVIDLA HRŮ

MICHAELA BRNKOVÁ

 BARONET

Copyright © Michaela Brnková, 2025

Translation © Jakub Hladík 2026

ISBN tištěné verze 978-80-269-2783-9

ISBN e-knihy 978-80-269-2785-3 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2786-0 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2784-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Billyho playlist

Mr. Big: „To Be with You“

The Goo Goo Dolls: „Iris“

Bon Jovi: „Always“

Bon Jovi: „I'll Be There for You“

Extreme: „More Than Words“

Aerosmith: „Cryin'“

Mr. Big: „Wild World“

Aerosmith: „Crazy“

Lenny Kravitz: „Again“

Sheryl Crow: „Everyday Is a Winding Road“

Prolog

Penelope

ZACHARY BLAKE KENNEDY je kretén!

Tak a teď už to vědí všichni!

Jen kvůli němu chodím po ulici a ani nevím, kde vlastně jsem. Jen kvůli němu jsem naštvaná skoro až k nepřičetnosti a jen kvůli němu jsem musela vytáhnout mobil, abych zavolala Charlotte, která určitě spí, protože jsem byla tak blbá a nevzala si auto.

Zasraný Zach Kennedy!

Vytočila jsem číslo a prošla kolem pár lidí stojících před nějakým pochybným barem.

„Mohla bys mě, prosím, vyzvednout?“

„Co se stalo? Měla jsi přece jít na usmířovací rande se Zachem.“ Její hlas zněl přesně tak, jak jsem očekávala – ospale a překvapeně.

Zhluboka jsem se nadechla a vydechla.

„Prosím, nepřipomínej mi tuhle moji životní chybu. Tak vyzvedneš mě?“

„Samozřejmě že vyzvednu. Kde jsi?“

Kde to sakra vlastně jsem?

Rozhlédla jsem se napravo i nalevo a uvědomila si,

že tma už pohltila i světla toho zapadlého baru. Trčela jsem v tiché boční uličce bůhví kde. Ohlédla jsem se a uviděla modrou ceduli připevněnou na sloupu nefunkčního pouličního osvětlení.

„Jsem někde na rohu Páté a Javorové ulice.“

„Ty ses snad úplně zbláznila? Co děláš na okraji východní čtvrti? Je to tam nebezpečné.“

Nevím, jak dlouho jsem šla. Byla jsem fakt našťavná. Jako vážně *hodně* našťavná. Potřebovala jsem si provětrat hlavu, abych nevybouchla, tak jsem šla pěšky. Kráčela jsem dlouho a možná jsem to trochu přehnala. Rozhlédla jsem se kolem sebe. Slovo *nebezpečné* toto místo dokonale vystihovalo. Světlo, které se odráželo od vzdálené kaluže vody, jen občas zablikalo. Pod nohama mi v téhle temné, tiché ulici svítil jen měsíc, jako by mě chtěl chránit před tím, abych se v podpatcích nezhroutila na zem. Pořádně jsem to podělala.

„Google mi ukazuje, že bys měla být pět minut chůze od parkovacího domu. Jdi rovně a pospěš si. Zkus se tam někde schovat, dokud pro tebe nepřijedu. Buď opatrná.“

„Dobře.“

Nestačila jsem ani ťuknout na displej a ukončit hovor, nebo se aspoň uklidnit, když jsem ucítila silné škusnutí na rameni. Moje kabelka, kterou jsem tam měla pověšenou, byla najednou pryč.

„Hej!“ vykřikla jsem spontánně a otočila se. Srdce mi bušilo v hrudi jako velká železná koule, která se mi snažila zlámat žebra. Navzdory strachu mě popadl i vztek.

V tu chvíli ten chlap náhle ztuhl. Udělal několik kroků zpátky ke mně a já otočila svítící displej mobilu do jeho tváře. Trvalo jen vteřinu, než mi vytrhl z ruky

i ten, a když to udělal, zaslechla jsem z jeho úst sotva slyšitelné zamumlání.

Zůstala jsem tam stát naprosto otřesená, neschopná mluvit, křičet, nebo dokonce myslet.

Právě mě okradli.

Připadalo mi, jako by to celé byl jen zlý sen, ze kterého se každou chvíli probudím.

Trvalo nekonečnou minutu, než jsem se přinutila pohnout a šok ve mně se rozplynul.

Z opatrné chůze jsem záhy přešla v běh a obrazy toho, co se právě stalo, se mi bez ustání míhaly před očima a s každým mrknutím se mi propalovaly do paměti.

Zastavila jsem se u parkovacího domu a schoulila se u sloupu, dokud jsem nespatriła světla příjíždějícího auta.

Nastoupila jsem a podívala se na Charlotte.

„Proboha, co se stalo?“

Moje tvář byla vždy snadno čitelná a teď prozrazovala jen zděšení.

„Okradli mě, Charlotte.“

Ruce se mi třásly synchronizovaně se rty. Vytvářely dojem rychlého, trhaného tance a celému tomu chaosu udávalo tempo moje srdce jako nějaký orchestr.

Charlotte mi už položila nejméně deset otázek, ale já nebyla schopná na nic myslet. Tupě jsem zírala na růžovou plyšovou masku na oči, kterou si vsunula do blondátých vlasů jako čelenku, a na pruhované hedvábné pyžamo, ve kterém mě přijela vyzvednout. Její svět byl tak růžový a tak vzdálený mému, jak jen to v danou chvíli bylo možné.

„Musíš zavolat policii.“

„Ne!“ Vytrhla mě z noční můry, která se mi míhala před očima. „Táta se nesmí dozvědět, že jsem se

v noci potulovala temnými ulicemi, a Ayden by se úplně zbláznil, kdyby se domákl, že jsem tam byla se Zachem.“

„Tak co chceš dělat?“

„Já nevím. Nech mě přemýšlet, Char.“

Opřela jsem si hlavu o opěrku a zavřela oči. Moje mysl mě okamžitě přenesla na místo činu.

„Viděla jsem jen půlku jeho obličeje.“ Celý incident se mi odehrával před očima jako zpomalený film. „Byla tma a mobil osvětlil jen tu část, kterou neskrýval stín a kapuce jeho mikiny. Měl tetování, ale první, čeho jsem si všimla, bylo jeho levé oko. Nikdy předtím jsem neviděla tak světle modrou barvu. Bylo studené jako kus ledu a přes krk se mu táhl vytetovaný obraz ostrých vyceněných zubů, které sahaly až ke spánku.“

„Musel to být nějaký nebezpečný zločinec.“

Možná byl. Ale ten obraz, který si vytvořila moje mysl, byl šokujícím způsobem fascinující.

„Podle toho tetování by ho policie mohla identifikovat.“

Druhý den ráno napochodovala do mého pokoje vyšetřovatelka Charlotte Harlowová. Spala jsem příliš krátce na to, abych s ní mohla bojovat přesvědčivými argumenty, takže jsem ji musela rychle zchladit.

„Říkala jsem ti, že to nebudu hlásit.“

Podle tetování bych ho mohla poznat i sama. Kdykoli a kdekoli. Jenže kde takoví lidé žijí? Zřejmě přesně v takových pochybných čtvrtích, v jakých jsem se ocitla.

„Rozhodně chci svoje věci zpátky. Jen musím přijít na to, jak to provést.“ Jaké jsem vlastně měla mož-

nosti, když jsem nechtěla kontaktovat policii? „Měla bych přijít na to, jak ho najít.“

„Jak ho najít? Chceš riskovat a pátrat na vlastní pěst? Přeskočilo ti?“

„Neříkám, že ho budu hledat v té temné uličce.“ Protočila jsem oči, i když popravdě řečeno přesně to mě napadlo jako první.

„No to se mi ulevilo. Už jsem si začínala myslet, že bys byla schopná jít tam sama.“

„Blázníš?“ Otočila jsem se k ní. „Půjďme tam spolu.“

„Tak z toho mě laskavě vynech!“ Vyskočila na nohy a nechala mě sedět na posteli. „Tohle není legrace, Pen! Ta čtvrt' je plná nebezpečných lidí a zaplivaných barů. Loupež je možná to nejmenší, co se ti tam mohlo stát.“

Charlotte to celé dramatizovala. Nebo mi možná jen denní světlo dodávalo mnohem víc odvahy než noc.

„Já tě nenutím, abys tam šla. Klidně půjdu sama.“

Od chvíle, kdy mě ten chlápek přepadl, jsem nebyla schopná myslet na nic jiného než na okamžik, kdy světlo z mobilu ozářilo jeho tvář. Zdálo se mi o něm. Plížil se ke mně a ty jeho ostré zuby mě kousaly podél tepny na krku. Přesně v místech, kde je měl sám vytetované. Nemohla jsem to nechat jen tak být. Moje mysl mi to nedovolila.

Vzpomněla jsem si ještě na jednu maličkost. To neurčité mumlání.

„Když mě okradl, poděkoval mi.“

„To myslíš vážně?“

„Úplně jsem na to zapomněla, ale je to tak. Bylo to jen tiché, docela nenápadné, ale jasné *děkuju*. Kdyby to byl nějaký nebezpečný úchyl, měl by zbraň a určitě by mi nepoděkoval. Najdeme ho, Charlotte. Cítím to. Dostanu svoje věci zpátky!“

Moje nejlepší kamarádka si povzdechla a svěřila ramena.

„Kdy a jak?“

Svezla se zpátky na postel vedle mých překřížených nohou a já se spokojeně usmála.

„Dneska večer.“

1.

Penelope

ANN ARBOR JE POKLIDNÉ a malebné město ve státě Michigan, vzdálené pouhých osmdesát kilometrů od Detroitu. Jeho srdcem a energií je univerzita Arbor Valley, která do něj denně pumpuje životy tisíců studentů nejrůznějších oborů.

Jsem jednou z nich.

Vybrala jsem si sociální práci, a protože jsem od narození hrdou obyvatelekou tohoto města, nemusím bydlet na kolejích. Teplo domova sdílím se svým otcem a o deset let starším bratrem, který je trenérem univerzitního hokejového týmu arborských Vlků. Doma se samozřejmě všechno točí kolem hokeje. Jsem už notně alergická na hokejky a helmy, jenže ignorovat lední sport číslo jedna je v tomto domě a městě zholá nemožné. Ale vraťme se k tomu, že Ann Arbor je poklidné město. To je rozhodně pravda. Jen okraj východní čtvrti lemují několik pochybných barů, které už hraničí se sousedním městem. Tohle místo není zrovna vhodné pro slušné dívky. Táta by mě zabil, kdyby se dozvěděl, že jsem tam byla v noci sama

a někdo mě okradl. Ayden, povedenější z jeho dvou dětí, by si nad mou neopatrnou hloupostí zhluboka povzdechl a potřásl hlavou. Ale oba – a tím jsem si sto procentně jistá – by vyletěli z kůže, kdyby tušili, že se tam dneska v noci hodlám vrátit. Souhlasím, že je to trochu nebezpečná hra, ale musím se pokusit získat své věci zpátky. Nemůže to tam přece být tak hrozné, abych to nezvládla, když si dám pozor.

„Kam jdeš?“ Táta ani nezvedl hlavu od taktických poznámek na další hokejový zápas, které mu Ayden pravidelně strkal pod nos, když mi položil rutinní kontrolní otázku.

„Jdeme na večeři s Charlotte a pak vyrazíme do města za zábavou.“

Teprve teď jsem mu stála za pohled. Zvedl hlavu, přeměřil si můj outfit a jeho pohled se změnil v semafor, u kterého čekáte, jestli se rozsvítí červená, nebo zelená. Dala jsem si zvlášť záležet, abych přešla na zelenou. Jen džíny, tuctové černé tílko pod bílou košilí a můj oblíbený červený lesk na rty, který dokonale ladil s mými zrzavými vlasy a pihami. Nic výstředního ani vyzývavého, jak se na slušnou dívku z dobré rodiny sluší a patří.

„Dobře se bav, zlato.“

Když zelená barva zhasla, upřel pohled zpátky na stůl. Ayden mi nevěnoval ani vteřinku pozornosti. Bylo mu jednatřicet a jeho životní partnerkou byla hokejová skvadra Vlků. Jak smutné.

Nasedla jsem do auta a cestou kolem kolejí nabrala Charlotte.

„Proč máš na hlavě tu kšiltovku?“ Zamračila jsem se a hned se usmála.

„Připadám si, jako bych byla na misi!“ zašeptala, jako by nás snad někdo mohl slyšet.

„Sundej si ji. Neděláme přece nic nezákonného.“

Venku se pozvolna stmívalo, a když jsme dorazily do východní čtvrti, ulice už osvětlovaly jen vývěsní štíty několika barů.

Zaparkovala jsem na kraji ulice, a přestože můj zrychlený tep jasně naznačoval, že se děsně bojím, přesvědčovala jsem samu sebe, že tomu tak není.

„Pořád nevěřím, že tam vážně chceme jít.“

Její opatrnost jsem tvrdošíjně ignorovala.

„Začneme zkraje.“ Ukázala jsem na blikající název prvního baru. „U Divoké krávy.“ Snažila jsem se neprotočit oči, ale Charlotte to udělala za mě. Vešly jsme dovnitř a záhy nás obklopila příšerně hlasitá hudba. Tmavé dřevěné boxy byly čalouněné zelenou kůží a pobité kovovými nýty. Jako bych se ocitla v minulém století. Navíc se mi z alkoholového oparu a potu dělalo lehce nevolno.

„Tady to není až tak hrozné,“ křikla jsem směrem k Charlotte.

„Cože?“ Nakrčila nos, protože mě vůbec neslyšela. Raději jsem jen prstem ukázala na místo, kam si můžeme sednout.

Okamžitě se na nás přilepily oči několika mužů postávajících u baru. V tu chvíli mě zčistajasna dohnalo svědomí. To *já* se rozhodla podniknout tuhle akci, *já* jsem učinila volbu, takže jediné *já* jsem měla podstoupit tohle riziko. Místo toho jsem do toho zatáhla i Charlotte. Co jsem si sakra myslela? Podívat se jí do tváře bylo horší než přiznat si, že jsem udělala kolosální chybu. Ale už bylo pozdě zpytovat svědomí. Takže mi zbývalo leda vytrvat, usmívat se a modlit se, aby k nám ti chlápci nepřišli. Asi mě tam nahoře musí mít někdo fakt hodně rád, protože týpci se otočili a přestali si nás všimat. Díkybohu za to!

Zůstaly jsme tam trčet asi hodinu, v životě jsem nevypila tolik džusu jako teď. Pozorovala jsem každého mladíka, který vstoupil, ale ani jeden nevypadal jako ten, co mě včera okradl. Dokonce ani neměli výrazné tetování, což bylo na tuhle čtvrt' dost neobvyklé. Nebo jsem to aspoň předpokládala.

Co hodinu jsme se přesouvaly na další místo.

„Kolik těch barů tu ještě je?“ Charlotte už vypadala zoufale. I mě už unavovalo okukovat každý mužský krk v dohledu. Navíc si někteří z těch chlápků nejspíš mysleli, že po nich jedeme nebo že jsme tak zoufalé, že jsme sem přišly hledat trochu povyražení.

„Šest.“

Jen v téhle ulici.

„To není zase tak moc.“

„A čtyři hospody.“

„Ale tam nepůjdeme. V žádném případě!“

Podle toho, co jsem už viděla před sebou, bych to asi neriskovala.

„Jsem unavená, Pen.“

Já taky. Tahle noc byla náročná, ale touha po spravedlnosti mě hnala dál.

„Ještě poslední, ano?“

„Radši už bych jela domů.“

„*Poslední šance*, vidíš? To je znamení.“ Přečetla jsem další pitomý název baru před námi a upřela na svou kamarádku ten nejprosebnější pohled.

„Možná je to poslední šance na *útěk*. Co když je to znamení, že bychom to měly vzdát?“

Zřejmě bylo, ale uvnitř mě hnaly jiné úmysly. I kdybych tam měla jít sama, i kdyby to byla poslední věc, kterou v životě udělám, musím toho chlápka najít. Odmítala jsem totiž prožít další noc plnou snů o ostrých zubech.

„Přísahám, že jestli se tam neukáže, tak končím a už se ho v životě nepokusím najít. Ne! Víš co? Už se o něm nikdy ani nezmíním.“

„To by mi dost usnadnilo život. A možná i prodloužilo.“ Předstírala, že o tom přemýšlí, ale to už jsem ji táhla za ruku směrem k Poslední šanci.

Opravdu hloupý název pro bar.

K mému úžasu a jejímu potěšení to v tomhle baru nevypadalo až tak zoufale. Nebo možná naše standardy za posledních pár hodin klesly tak nízko, že na nás tehle podnik působil celkem obstojně.

Před barem stál velký kulečnickový stůl a kolem něj postávalo pár chlapů. Velký prostor lemovaly boxy, stejně jako v předchozích barech, ale tyhle vypadaly moderněji. Méně tmavého dřeva, zelené koženky a více bílé, černé a červené přispívalo k většímu pocitu bezpečí. Ale všechna místa byla obsazená, a když jsme stály u baru, ten pocit se kamsi vypařil.

„Dvě coly, prosím.“

Neměla jsem žízeň a na colu jsem ani neměla chuť, jenže neobjednat si by bylo přinejmenším dost divné.

„Vidíš toho chlápka? Pořád si nás prohlíží.“

Charlotte začínala být paranoidní. Aspoň jsem si to myslela, dokud jsem se neotočila směrem, kterým se dívala. U kulečnickového stolu stáli tři muži a dva z nich si nás okatě prohlíželi. Museli být o dost starší, ale možná ten dojem vyvolávaly jen jejich vousy a kožené vesty, jaké nosili staří motorkáři.

„Nedívej se tam!“ přikázala jsem jí, ale odmítala mě poslechnout.

„Pořád se dívají.“

„Tak ať se dívají. A co má být? Možná že v životě neviděli dvě ženy, které by nebyly oblečené jako šlapky.“

Jenže ve skutečnosti se mi nervozitou začínal svírat žaludek. V hlavě mi zase vířily myšlenky a pocity viny. Jestli nám tu někdo ublíží, budu za to zodpovědná já. Kdyby moje hloupost ublížila jenom mně, mohla bych si říct, že jsem si to asi zasloužila, ale Charlotte za nic nemůže. Panebože, i teď měla na sobě růžové tričko. Ta holka byla ztělesněná nevinnost. Se svou dobrotou by se mnou šla až na kraj světa, a já se rozhodla riskovat její život. Byla jsem příšerná kamarádka.

„Víš co, zabalíme to tady, jo?“

„To myslíš vážně?“ Viditelně se jí ulevilo. Bodejt' ne, když jsem konečně dostala rozum.

Cestou ven jsme musely projít kolem kulečnickového stolu. Už když jsme tam zamířily, neměla jsem dobrý pocit – a intuice mě nezklamala. Do cesty se mi postavil jeden ze tří chlapů, kteří si nás prohlíželi.

„Dámy jsou na odchodu?“

„Vlastně ano, tak jestli dovolíte.“ Pokusila jsem se kolem něj projít, ale on mi svým širokým tělem zastoupil cestu.

„Vždycky se mi líbily zrzky.“

Moje vlasy. Celý život byly předmětem mnoha poznámek. Někomu se líbily, jinému připadala jejich barva příliš provokativní, a jedna cikánka v cirkuse je dokonce označila za ďáblovu znamení. Právě teď jsem ale neměla moc chut' se jimi zabývat.

„Skvělé, tak až nějakou potkám, řeknu jí to.“

Můj další pokus týpka obejít skončil stejným neúspěchem. Ucítla jsem, jak se mi Charlottiny prsty vtiskly do dlaně a pevně ji sevřely. Už jsme nečelily jen jednomu muži. Obklopili nás i zbylí dva. Ucítla jsem směs zápachu piva a laciné voňavky a rázem se mi zvedl žaludek, což jen podpořilo vzrůstající vlnu

paniky. Ustoupila jsem a on udělal krok ke mně. Charlottina ruka se v mém sevření zachvěla.

„Jsi tu sama?“

Ani nevím, odkud ta otázka přišla. Jestli ji položil ten přede mnou, nebo jeden z těch dvou, co mu sekundovali. To, co následovalo v příštím okamžiku, mě přinutilo ztuhnout. Přes rameno toho slizouna přede mnou jsem *ho* uviděla.

„To je on!“ pronesla jsem příliš tiše na to, aby mě někdo slyšel. Tak moc mě to shledání ochromilo. Chlap v černém tričku a kšiltovce vešel dovnitř a zamířil k baru. Sklonil se ke dvěma basám s lahvemi a já měla dokonalý výhled na jeho krk. *Byl to vlk*. To tetování s ostrými zuby, které se mu táhlo od lemu trička až k sanici, byl vlk.

„Jsem tu s ním!“ Ukázala jsem na chlápka s tetováním, který zvedl basy a vykročil ke dveřím za barem. Jakmile se slizký vousáč otočil, proklouzla jsem kolem něj a Charlotte při tom táhla za sebou. Sotva jsem však došla k baru, dveře se mi zabouchly před nosem a on za nimi zmizel.

„Kam si myslíš, že jdeš?“ zastavil mě až barmanův hlas. Vzpamatovala jsem se z toho zklamání, že mi proklouzl přímo před očima.

„Musím jít za ním.“ Ukázala jsem na dveře, které mě od něj dělily. Jen jedny dveře, sakra!

„To by chtěly všechny. Connor končí až ve dvě. Během pracovní doby ho nikdo nesmí rozptylovat, takže se běž zase hezky bavit a počkej si na zavíračku.“

Connor.

„Díky za radu.“

Nehodlala jsem na tomhle místě strávit ani vteřinu navíc. Otočila jsem se a prohlédla si ty protivné chlápky u kulečnickového stolu. Naštěstí už se zase zabrali

do hry, a to bylo znamení, že je načase odsud vypadnout.

Poté co jsme vlezly do auta, zabouchla jsem za sebou dveře, a teprve když za námi cvakl zámek, konečně jsem si pořádně oddechla.

„Byl to *on*, Charlotte. Ten chlap, co nesl ty basy za bar, byl ten, co mě včera okradl.“

„Seš si jistá?“

Víc než to. Byla jsem o tom skálopevně přesvědčená. Přikývla jsem a podívala se na čas, který svítil na displeji středové konzole.

1:10.

„Musíme počkat padesát minut.“

„Na co musíme čekat?“

„Chci ho vidět, Char. Potřebuju ho znovu vidět.“

„Nechceš s ním snad mluvit, že ne?“

„Ne, proboha. Nevylezla bych z tohotole auta, ani kdyby mi za to slíbili tunu třešňových žvýkaček!“

A ona moc dobře věděla, jak vřelý vztah mám ke žvýkačkám s třešňovou příchutí.

„Takže tady budeme jen tak sedět, dokud ho neuvidíme odcházet, a pak konečně pojedeme domů?“

„Ano.“

S těžkým povzdechem si sklopila sedačku do polo-lehu a založila si ruce pod prsa.

„Tak já si zatím trochu zdřímnu.“ Zavřela oči a usnula.

Jak jsem měla přinutit víčka, aby zůstala otevřená, když mě každou minutou přemáhala větší a silnější touha po spánku? Charlottino pravidelné oddechování mi zrovna dvakrát nepomáhalo. Hlava mi neustále pa-

dala a já s ní každých pár minut trhla, dokud se na displeji nerozsvítily dvě hodiny.

Jenže on stále nevycházel.

Podepřela jsem si bradu a silou vůle držela oči otevřené, než se otevřely dveře baru a vyšel chlapík v černé čepici s potetovaným krkem. Byl to on. Konečně.

Všimla jsem si, že je vysoký a v bundě působí dobře stavěný, ale to už mi předtím prozradily jeho bicepsy, které se napínaly, když zvedal basy.

Sledovala jsem, jak nasedá do starého mustanga, zaparkovaného jen pár aut před námi.

Aniž bych přemýšlela nad tím, co dělám, nastartovala jsem a vyrazila za ním.

Pronásledovala jsem ho pěkný kus cesty až do městečka Dexter, vzdáleného asi dvacet kilometrů od Ann Arbor. Celou tu dobu jsem v uších cítila ozvěnu svého tepu. Nikdy v životě jsem necítila tak silný nával adrenalinu. Nevěděla jsem, koho vlastně pronásleduju, ale i když jsem byla v autě v bezpečí, necítila jsem se tak. Možná to bylo tím, že mojí obvyklou noční zábavou nebývá pronásledování zlodějů.

Odbočil do klidné ulice a zaparkoval u dvoupatrového domu ve čtvrti, která vypadala docela obyčejně a pokojně. Zdejší domy působily skromně, ale udržované. Bez plotů byly dokonce přívětivé, což se ke kriminálníkovi vůbec nehodilo. Zastavila jsem a pozorovala ho, dokud nevešel dovnitř.

„Už jsme doma?“ Trhla jsem sebou, když se ozval Charlottin ospalý hlas.

„Za chvíli.“

Otevřela oči a posadila se, právě když jsme opouštěly ulici, kde bydlel.

„Kde to jsme, Pen?“ Vytřeštila na mě oči. „Proboha, tys ho sledovala?“

„Ne!“ To byla opravdu zbytečná lež. „Jen mě zajímalo, kde asi tak bydlí takový průměrný grázl.“

„To nemyslíš vážně, že ne? Chceš jít k němu domů?“

„V žádném případě!“

To by byl šílený nápad, že?

2.

Penelope

ARBORSKÁ UNIVERZITA je jednou z nejprestižnějších škol v Americe. Byla postavena v několika stylech a je chloubou celého státu. Parky, rozsáhlé zahrady, cyklostezky a rekreační zóny obklopují několik budov, které se rozkládají na jejím velkorysém pozemku. Budova, kde se soustřeďují společenské vědy a kam spadá i můj obor, byla postavena v klasicistním stylu. Vchod tvoří skupina bílých sloupů, které jsou mohutné a po obou okrajích bohatě zdobené. Připomíná mi to starověké Řecko a Řím. Vždycky jsem toužila studovat právě tady, a když mě přijali, samou radostí jsem div neskákala do stropu. Teď už jsem tak nadšená nebyla. Tu náhlou a nevítanou změnu způsobil jeden jediný člověk. Moje vedoucí semestrální práce na téma pomoc slabším. Na konci každého semestru bylo třeba nasbírat dostatek kreditů a nešlo to nijak obejít. Na zpracování zadaného tématu jsem měla ještě celý zbytek letního semestru. Problém spočíval v tom, že jsem si nedokázala vybrat z nabízených možností a profesorka Fieldingová pokrčila rameny pokaždé, když viděla

můj obličej. Nebyla jsem si jistá, jestli jsem si vybrala správný obor, i když jsem vždycky toužila pomáhat těm, kteří to nejvíc potřebují. Začalo to zvíraty a pokračovalo lidmi, když jsem vyrostla. A teď jsem si ani nedokázala vybrat správné téma semestrální práce.

„V nabídce zůstala jen *Chudoba jako společenský fenomén*,“ vyslovila verdikt.

Tím byl problém vyřešen.

Doslova jsem se zhroutila na židli před profesorčiným stolem, když mi oznámila, že se mé možnosti smrskly na jediné zbývající téma.

„Mohla bych navrhnout vlastní téma?“ zeptala jsem se.

„Proč ne? Ta možnost by tu byla. A co by vás zajímalo, Pen?“

Jaké téma... Jaké téma... Tak jaké sakra?!

„Mohla bych o tom ještě popřemýšlet?“

„Vlastně můžete, ale nedumejte nad tím až moc dlouho, jinak se připravíte o čas na vypracování.“

„Rozumím a děkuju.“ Usmála jsem se, ale ten úsměv byl naprosto falešný, protože jsem neměla tušení, co budu dělat. Možná jsem se měla přihlásit na herectví.

Chudoba jako společenský fenomén.

Koho bych asi tak zahrnula do průzkumu? Vyšla jsem z místnosti a rozloučila se s cihlovými zdmi budovy, kterou jsem tak zbožňovala. V tu chvíli byl náš vztah na bodu mrazu. A to jsem raději ani nemyslela na to, že jsem už tři dny bez dokladů a mobilu.

Vešla jsem do našeho domu, který se co do velikosti podobal chudobě asi jako tenisový míček Měsíci, a přešla jsem do kuchyně.

Ayden obvykle sedával v pracovně, když zrovna netrénoval nebo nebyl na zápase. Dnes seděl u jídelního stolu, kde měl rozložené papíry. Dřepla jsem si naproti němu a podepřela si bradu rukou. Sledovala jsem, jak se soustředěně mračí na červené a modré šipky na kluzišti nakresleném na hromadě papírů. Zdálo se, že nejsem jediná, koho dnes něco trápí.

„Překvapilo mě, že si mě vůbec všiml.“

„Pen?“

„Ahoj.“

Vrásky na jeho čele se prohloubily.

„Děje se něco?“

Můj bratr byl dobrý člověk, až na to, že ho hokej pohltit natolik, že to někdy přestávalo být patrné. Byl do něj příliš zažraný a věnoval mu tolik času, že sport zcela zastínil jeho soukromý život.

„Zřejmě jsem si vybrala špatný studijní obor.“

Odsunul papíry a s jemným úsměvem se na mě zahleděl.

„Jestli by *měl* někdo studovat sociální práci, tak rozhodně ty.“

„Kéž bych si tím byla tak jistá i já sama.“

Sklopila jsem pohled ke svým prstům, se kterými jsem si pohrávala vždy, když jsem byla nervózní.

„Pamatuješ si na toho zraněného ježka, kterého jsi přinesla domů? Napichovala jsi mu na větvičku jablíčka, aby přežil, než se uzdraví.“

Zasmála jsem se. „Vzpomínám si, jak ses mě ptal, jestli si myslím, že na tu větvičku vyleze a sám si je sebere.“ Moje pomoc nebyla vždycky úplně promyšlená, ale bylo mi tenkrát deset. Přiložila jsem si ruku na čelo a nemohla se přestat usmívat.

„Vidíš, vždycky jsi byla starostlivá.“

„Byl to jenom ježek.“

„Ale jdi ty. Byla to taky sova, čtyři psi, několik koček, kachna a dvě veverky.“

Zapomněl na ryby a několik ptáků.

„Ale tohle není veterina, Aydene.“

„Když jsi zachránila všechny druhy zvířat v okolí, začala jsi pomáhat lidem. Koneckonců pracuješ jako dobrovolnice pro dvě charitativní organizace. Loni jsi málem zmeškala štědrovečerní večeři, protože jsi pomáhala vařit jídlo pro týrané ženy. V pomoci druhým jsi nepřekonatelná. Jak tě vůbec napadlo o sobě pochybovat?“

„To ta semestrální práce. Jsem v koncích. Vůbec si nemůžu vybrat téma.“

„Co třeba jeden z těch azylových domů? Nepomohl by ti příběh některé z těch žen?“

Okamžitě jsem měla jasno a zaplavila mě vlna nadšení. Možná měl pravdu. Proč mě to jen nenapadlo?

„To je skvělý nápad,“ vyhrkla jsem nadšeně. „Jak se ti za to odvděčím? Můžu ti nějak pomoci?“

Podíval se na papíry před sebou a zvedl obočí.

„Odkdy se zajímáš o hokej?“

Vlastně mě nezajímal, ale ohromně jsem toužila oplatit mu jeho vzácnou snahu mi pomoci.

„Dneska udělám výjimku.“

„Rozhodně si nemyslím, že bys mi s tímhle mohla nějak pomoci.“ Natáhl ruku a přitáhl si poodsunutě papíry zase k sobě. Jako by se před ním znovu zatáhla opona a on se vrátil do svého vlastního světa, z něhož vystoupil jen na kratičký okamžik. Najednou mi bylo smutno. Chtěla jsem ho ještě chvíli udržet ve svém světě.

„Tak schválně. Řekni mi, o co jde.“

Krátce na mě pohlédl a na čele se mu znovu objevily vrásky. Ty mu přidělal jen ten jeho hloupý sport. Rozhodně jsem se nad to teď chtěla povznést.

„Státní si brousí zuby na národní titul.“

Tenhle známý spor se táhl snad už celá desetiletí. Arborská a Michiganská státní byly dvě největší univerzity ve státě Michigan a neustále spolu soupeřily. Pokrčila jsem rameny. „Tak je porazte.“ Byl v tom snad nějaký háček?

„Ben Krasinsky si v posledním zápase poranil rameno a je na zbytek sezony mimo. Nemáme druhého tak dobrého útočníka. Pokud něco nevymyslím, naše šance prudce klesnou. Už čtyři roky jsme nevyhráli titul. Letos nám rozhodně nesmí utéct, ale bez druhého kvalitního útočníka budeme v obrovské nevýhodě.“

To znělo jako opravdu velký problém.

„Je mi líto, ale s tímhle ti asi fakt nepomůžu.“

„No nepovídej.“

Znovu sklonil hlavu a plně se věnoval práci. Pocho-pila jsem, že jsem ho zase ztratila.

Nasedla jsem do auta a zamířila k azylovému domu, který se specializoval na ženy trpící domácím násilím. Byla jsem tam už několikrát, takže koordinátorku Anette jsem dobře znala. Přivítala mě a společně jsme vešly do její kanceláře.

„Moc ráda bych napsala semestrální práci na téma pomoc slabším o týraných ženách.“

S malou dušičkou jsem vyčkávala na její reakci. Zamyslela se. Už cestou sem jsem přemýšlela o názvu své práce.

„Ráda bych se zaměřila na případ konkrétní týrané ženy a možnosti spolupráce sociálního pracovníka.“

„To zní moc zajímavě, Pen. Nepochybuju, že bys to napsala skvěle. Zajímalo by mě, která z žen by ti byla

ochotná a schopná pomoci. Momentálně jsou u nás ubytované samé matky s malými dětmi a nejsem si jistá, jestli by si dokázaly udělat čas.“

Moje naděje a nadšení začaly rázem opadat. Možná to nebyl tak dobrý nápad, i když to tak zpočátku vypadalo.

„Možná Holly... Je tu teprve pár dní. Ještě se nikomu neotevřela a je tady jediná, kdo nemá dítě.“

„Vážně? To by bylo skvělé.“

„Samozřejmě bych se jí na to nejdřív musela zeptat.“

„Její pomoc by byla do značné míry anonymní, ale mně by to hodně pomohlo.“

„Počkej tady.“

Anette vstala a vyšla z kanceláře. Nervozitou jsem krčila prsty na rukou a podupávala nohama. Trvalo několik dlouhých minut, než se vrátila. Okamžitě jsem ztuhla. Sledovala jsem každý její pohyb a výraz tváře, jako bych z řeči jejího těla mohla vyčíst odpověď. Jenže ona už tady zažila tolik těžkých případů a silných osudů, že navenek působila jako nezlomná skála.

„Řekla jsem Holly, o co jde a že by bylo dobré, kdyby si s někým promluvila. Myslím, že je pořád ještě hodně opatrná. Nedokázala mi hned odpovědět, jestli to zvládne. Je mi to líto, Pen.“

„To je v pořádku. Nemůžeme na ni tlačit.“

Jenže moje práce měla své časové limity. Vstala jsem a poděkovala jí za ochotu a vstřícnost.

„Počkej den, možná dva. Myslím, že do té doby se rozhodne. Určitě ti zavolám a dám vědět. Udělám, co bude v mých silách, aby sis s ní mohla promluvit. Věřím, že by jí to hodně pomohlo. Vám oběma.“

„Jsi úžasná, Anette.“ Objala jsem ji. „Kdybys něco potřebovala...“

„Já vím, zlatíčko. Ozvu se.“

Vždycky jsem doufala, že po škole dokážu dělat něco tak smysluplného a užitečného jako ona.

Nastartovala jsem a cestou domů začala přemýšlet o tom, jak by bylo úžasné, kdyby Holly souhlasila. Mohla bych její příběh rozvést a pokračovat s ním ve své bakalářské práci, která mě čekala v dalším ročníku, jenže to už jsem hodně předbíhala. Taky bych se měla připravit na variantu, že to odmítne a já budu zase na začátku. Všechno záviselo na jednom telefonátu.

Jednom telefonátu.

Vtom jsem si uvědomila, že nemám mobil. Ruce na volantu se mi roztráslly. Anette sice měla moje číslo, ale nikdy se mi na něj nedovolá. Leda bych se jí pokusila zavolat od táty nebo si koupila nový. Ani jedna z těchto možností se mi nezamlouvala. V mobilu jsem měla kontakty na spoustu důležitých lidí, poznámky k osnově bakalářské práce s různými možnostmi a nápady a spoustu dalších užitečných věcí. Podívala jsem se na tabuli s názvem města Dexter. Odbočila jsem a zamířila do ulice, po které jsem nedávno jela, když jsem pronásledovala chlapka, který mě okradl.

Srdce se mi ozvalo a připomnělo mi, že se pouštím do něčeho, co vůbec není bezpečné, ale já se rozhodla ten vnitřní hlas silou vůle ignorovat. Zastavila jsem několik domů od toho, kde pravděpodobně bydlel. Chvilí jsem pozorovala okolí. Velmi poklidná čtvrť s jednoduchými malými domky působila staromódně. Místy se odlupovaly plastové fasády, ale trávníky byly úhledně posekané a verandy vypadaly čistě.

Vystoupila jsem.

Žádný bílý mustang před domem nestál. To mohlo znamenat, že není doma. Možná jsem i v koutku duše doufala, že to tak je. Přesto jsem došla až na verandu toho domu. I dřevěné zábradlí už bylo trochu ošoupa-

né a podlaha mírně vrzala, ale malé okénko na dveřích zdobily záclonky. Na domov potetovaného kriminálního to vypadalo až příliš hezky. Co když měl doma ženu a dítě? To mě nenapadlo. Možná proto, že v kšiltovce vypadal mladě, spíš jako někdo v mém věku.

Zvedla jsem ruku a zaklepala.

To ve mně spustilo horskou dráhu emocí, které ve mně do té doby poslušně dřímaly.

Dveře se otevřely a do škvíry strčil hlavu malý kluk.

Takže měl přece jenom dítě?

„Ahoj.“ Podíval se na mě stejnýma modrýma očima, jaké jsem viděla v té temné uličce.

„Ahoj.“ Usmála jsem se. Uvědomovala jsem si, že musím vypadat přirozeně. „Je Connor doma?“

„Ty jsi jeho kamarádka?“

V žádném případě!

„Ano.“ Stále jsem se usmívala. „Známe se ze školy.“

Každý přece musel někdy chodit do školy.

„Jsem Dylan, Connorův bratr.“

Takže bratr. Malý chlapec vystrčil ruku, aby se představil. To bylo velmi milé. Udělalo to na mě dojem.

„Já jsem Pen.“

„Chceš jít dál?“ Pootevřel dveře a ukázal dovnitř. V tu chvíli vyšla z vedlejších dveří starší žena.

„Kdo je to, Dylane?“

Přistoupila k němu a podívala se na mě. Šedivé vlasy měla pečlivě sčesané do culíku a jednoduché modré šaty jí zakrývaly postavu až ke kolenům.

„To je Pen, Connorova kamarádka ze školy, babi. Pozval jsem ji dál.“

„Aha.“ Paní se usmála a otevřela dveře. „Pojďte dál. Já jsem Helen. Connor není doma, ale brzy by se měl vrátit.“

Nevím, co mě to napadlo nebo kde jsem sebrala tu